

Per raó de vida

«En plena efervescència d'una professió que sento com a part indestruïble de qui soc, prenc les regnes del meu mes d'abril. En realitat, no marxo enlloc. Al contrari, continuo»

Arribaràs plorant. Però en els temps que corren, saludar així la vida és un acte de reivindicació i no de debilitat. Perquè sí, obriràs els ulls per trobar-te un món ben estrany. Més rúfol, més injust i més incert encara que fa un any, amb una suspensió d'abraçades i petons que ara tothom enyora però que, en el fons, no grinyola en una societat massa anestesiada quan el patiment és aliè. Cada vegada vessem menys llàgrimes perquè el ritme frenètic del dia a dia ens endormisca les emocions, relegades de l'esfera pública com si fossin emblema dels dèbils que mai se'n sortiran. Plora. Sigues humana. Assumim que no hi haurà mai riures sense plors previs. Som, sobretot, perquè sentim. I si no sentim, poques raons ens queden per ser.

Certament, és una paradoxa sentir que bressoles dins teu una nova vida enmig de mesos tan traumàtics. En un context en què ningú s'ha escapat de sentir-se vulnerable. Uns molt més que altres, està clar. Inevitable és preguntar-se quin serà el futur col·lectiu que tindrem i que tindràs i fins a quin punt podràs créixer amb les eines suficients per fer-hi front. Tu ets novella, però jo també. I no amago les meves pors davant de tanta responsabilitat. Si professionalment ja és rutina la convivència amb el síndrome de la impostora, ara descobreixo que aquesta t'atrapa també en l'esfera personal.

Sé, però, que el meu voltant em desmenteix. Que aixeco el telèfon o surto al carrer i trobo referents en qui emmirallar-me. Exemples de lluita extraordinària amagada rere actes que tothom dona per fet que són ordinaris. Són elles. Les mares, les àvies, les tietes, les amigues que ho han fet abans que tu i aquelles que admires sense ni tan sols haver-les conegut. Algunes probablement no van tenir ni marge per qüestionar-se si podrien. Havien de poder i punt. Per pura supervivència. Tan debò hereti ni que sigui la meitat del seu coratge.

N'aprendrem juntes. En algun moment m'equivocaré, pots estar-ne segura. Ploraràs i probablement també jo ho faré. Però puc garantir-te que també riurem i et vetllarem. I parlo en plural perquè som tribu. Una pandèmia pot desdibuixar molts vincles, però hi ha fils que són irrompibles. Hi són precisament perquè situar la vida al centre només pot ser un projecte col·lectiu. Perquè on no hi arriba una intenció arribar-hi totes. Seran padrines en moments en què les cames fan figa. Les millors, no ho dubtis.

Són dies de "comiats", però intento donar-los la volta. En realitat, no marxo enlloc. Al contrari, continuo i ho faig sumant nous reptes. En plena voràgine política, en plena efervescència d'una professió que sento com a part indestruïble de qui soc, que m'apassiona fins al punt de, com tants companys i amics, portar la batuta de la meua manera de viure, prenc les regnes del meu mes d'abril. "Centra't en el que t'està passant, perquè és l'hòstia. I no et perdís la mirada dels primers dies del nadó. Et mira però no et veu, és com si mirés a través teu", em va dir recentment un dels referents periodístics que tinc la sort de conèixer. I així ho faré. Per raó de vida, ens retrobem al setembre.